

Tőkés László védnöki beszéde az Erdélyi Magyar Néppárt Alakuló Országos Küldöttgyűlésén

2012. 3. 4.

Ma van a Kommunizmus Áldozatainak Emléknapja. Hajtsunk fejet mindazon ezrek és ezrek előtt, akiket börtönökben és munkatáborokban gyilkolt meg az embertelen diktatúra, és azon milliók előtt, akiknek életét a Ceausescu-rezsim megnyomorította. Gondoljunk egy percig azokra a szabadságvágyó emberekre, akiket 1989-ben és 1990-ben a „terrorista” keretlegények orvul meggyilkoltak, és akiknek a gyilkosai mind a mai napig büntetlenül közöttünk élnek és háborítatlan jólétnek örvendenek. Ugyanakkor adózzunk tisztelettel azoknak, akik „emberek tudtak maradni az embertelenségben” – miként a szentéletű Márton Áron erdélyi püspökünk, aki üldöztetve, de soha meg nem törötve, ma is példaként áll előttünk.

Márton Áron szülőföldjén idézzük fel püspöki jelmondatát: „Non recuso laborem” – „Nem futamodom meg a munkától”. Ezért vagyunk ma itt. Mert mi sem futamodunk meg a munkától. Ahogyan a másik példaképünk, az erdélyi autonómia apostola, Kós Károly Kiáltó Szavában megfogalmazta: „Dolgoznunk kell, ha élni akarunk, és élni akarunk, tehát dolgozni fogunk.”

Nem futamodunk meg a munkától. Dolgozni fogunk. Ebben áll az erdélyiség lényege. Mi, székelyek és erdélyi magyarok dolgozó emberek, munkaszerető nép vagyunk, ez a hírünk a nagyvilágban is. További jellemzőink, amelyeket még a románok is példaként emlegetnek, az, hogy szeretjük szülőföldünket, ragaszkodunk anyanyelvünkhöz, hagyományainkhoz, kultúránkhöz, és soha, semmilyen körülmények között meg nem tagadjuk nemzetünket.

Magyarok vagyunk, mert tudjuk, érezzük: magyarnak lenni jó.

Erdélyiek vagyunk, mert itt születünk, ez a sorsunk, amelyet büszkén vállalunk: ezt hagyták reánk örökül ősaink, és a mi felelősségünk abban áll, hogy értékeinket továbbörökítsük utódainknak. Ahogyan a székely írófejedelem, Tamási Áron fogalmazott: „Azért vagyunk a világon, hogy valahol otthon legyünk benne”. És mi itt vagyunk „otthon”.

Nincs, és nem is lesz könnyű dolgunk.

Mert ma, huszonkét esztendővel 1989 Szabadító Karácsonya után már világosan látszik, hogy nem csupán a forradalmunkat lopták el, hanem szabadságunkat, a jogállamot és a demokráciát is megrövidítették Bukarestben a hatalomba visszaszivárgó utódkommunisták, valamint a velük cinkosságot vállaló politikai elitünk.

Huszonkét évvel a rendszerváltoztatás kezdete után ott tartunk, hogy országunkat a korrupcióval átszótt kormányaink csődbe vitték, és hibás döntéseiket velünk – adófizetőikkel, nyugdíjasokkal és a leendő adófizetőikkel – fizettetik meg. Brutális megszorításokkal a hetedik bőrt is lenyúzták rólunk, ráadásul egy több mint harmincmilliárdos külföldi kölcsőnnel szintén bennünket adósítanak el. Gondoljunk csak bele: tanulmányaik végeztével fiataljaink a múlt vétkeiért kamatos kamattal fizetnek – már ha egyáltalán munkához jutnak, és megélhetésük érdekében nem kényszerülnek elhagyni szülőföldjüket.

Ennek a csődös politikának véget kell vetni! Saját bőrünkön érezzük, hogy ez így sokáig nem mehet tovább...

Nem csoda, hogy ide jutottunk, hiszen fordítva ülünk a lovon.

A központosított, homogén nemzetállam ugyanis drága multság. Ráadásul nem hatékony, lassú és versenyképtelen, polgárai pedig nem szeretik, mert idegennek érzik, és azt tapasztalják, hogy róluk, de nélkülük valahol egy központban a fejük felett döntenek.

Megkérdezte-e valaki Önöket a 25%-os fizetésmegvonásról? Kikérték-e a véleményüket a kölcsön felvételéről vagy a vizitdíjról? És ha netalán megkérdeznék is: a bukaresti politikusok odafigyeltek-e arra, hogy a korábbi, elnökválasztással egybekötött népszavazáson a romániai állampolgárok az egykamarás parlament mellett döntöttek? Mi lett a sorsa annak a félmillió aláírásnak, amellyel az önálló állami magyar felsőoktatás, a Bolyai Tudományegyetem mellett szálltunk síkra?

Ez távolról sem nevezhető demokratikus népképviselőnek! Ehelyett egy szűk hatalmi elit csatározásainak vagyunk a foglyai. A kommunisták örökösei váltják egymást, és a kommunizmus örökségét nyögjük, miközben Erdélyország ebek harmincadjára jut. Az elmúlt negyed évszázadban erdélyi magyarságunk félmillió lélekkel fogyatkozott, bedől a szórvány, szűkülnek élettereink. Mindez elsősorban annak tulajdonítható, hogy hagytuk, sőt elvártuk, hogy majd valaki más oldja meg a gondjainkat, hogy majd Bukarestben döntsenek –helyettünk.

Új alapokra kell helyeznünk a politikánkat. Először is szögezzük le: szülőföldünk fontosabb, mint Bukarest. Erdély-központú politizálásra van szükségünk. Ne azt magyarázzák nekünk Bukarestből, hogy valamit éppen miért nem lehet megcsinálni, hanem azt fogadtassuk el Bukarestben, hogy Erdélyt miért akarjuk mi saját döntéseink alapján, saját erőnkből, saját munkánk révén megépíteni. Így és csakis így hozhatjuk létre autonómiánkat!

Nézzék: már én sem vagyok fiatal. Más ember ilyenkor már a nyugdíjra készülődik... Temesvár óta is már több mint két évtized telt el. Gyermekeim már nagyra nőttek. Egész életem küzdelemben telt... 1989 sorsfordító időszakát leszámítva, folyamatosan támadnak, gyaláznak és mocskolnak úton-útfélen. Nem egyszer saját magyarjaim is hátba támadtak, és saját Egyházamban is az egykori júdásokkal találom magam szemben. Ennek ellenére, mégis itt vagyok, mert jól tudom, hogy amint Dsida Jenő vallotta egykor: „Krisztusnak és Pilátusnak egyformán szolgálni nem lehet”. Itt vagyok, és Veletek együtt tettekre készülök, mert hiszek Istenben, hiszek az Ő megújító erejében – hiszek Erdélyben. Bízom Bennetek, bízom a székelyekben, az erdélyi emberekben; hiszek a Nemzet talpraállításában, hiszem, hogy van még magyar jövő a Kárpát-medencében! És ezzel a hittel készülök az erkölcsi, társadalmi rendszerváltoztatás folytatására...

Miként a történelem során annyiszor: Erdély képes a megújulásra. Temesvár fia, Bolyai János a „semmitől teremtett egy új világot”. Ez az erdélyi csoda, melyre – Isten segítségével – mi is képesek vagyunk, ha erőnket összegyűjtjük és megfoglaljuk a munka végét.

De vállalkozásunk eleve kudarcra lesz ítélve, ha mindenki külön irányba húzza a szekeret. Ha a nagyobbik magyar párt erőből radírozna le nemzettársait, vagy ha a kisebbik magyar párt a nagyobbik ellenében szövetkezne. Nekünk nem valaki vagy valami ellenében, hanem Erdélyért,

az erdélyi ügyért, nemzetünkért készen kell állanunk az együttműködésre.

Elegünk van a korrump és önfeladó politikából, elegünk van a népnézésből, elegünk van a kiszolgáltatottságból, elegünk van abból, hogy mások, helyettünk, ellenükre a fejünk felett döntenek, elegünk van a nyomorból, elegünk van az etnobizniszből.
Dolgozni akarunk – és dolgozni fogunk.

Csalóka remény volna abban bízunk, hogy az idej nyári és őszi választásokkor nagyot fog változni a világ. Nem az a lényeg, hogy hány tanácsosunk, polgármesterünk vagy képviselőnk lesz – mert láthattuk, hogy a kicsinyhitű emberekből a sok is elégtelen. Nem a mennyiség, hanem a minőség számít.

Akkor fog változni a világ, ha a következő négy évben a mi embereink állhatatosan, fáradhatatlanul és a közösség szolgálatában elkötelezik magukat a munkára. Ha mindannyian kivesszük a részünket belőle.

Ehhez, erőnkhez és lehetőségeinkhez képest, mindent biztosítani fogunk: életbe léptetjük a Mikó Imre Tervben lefektetett gazdaságfejlesztési stratégiánkat, márciusban útjára indítjuk az Erdélyi Közszolgálati Szabadegyetemünket, amely főként a közigazgatásban dolgozóknak nyújt hasznosítható tudást; kimunkáljuk ifjúsági- és sportstratégiánkat is, hogy fiataljainkat itthonmaradásra neveljük és a jövőre felkészítsük; és folytatjuk a határok fölötti nemzetegyesítés nagyívű programját... Erdélyi demokráciaközpontjaink ez idáig közel 170.000 erdélyi magyar számára nyújtottak valamilyen formában segítséget a magyar állampolgárság visszaszerzésében. Korszagos nemzetépítő szolgálatunkban továbbra sem lankadunk...

Érindszent nagy szülöttje, Ady Endre írta: „De építésre készen a kövünk, / Nagyot végezni mégis mi jövünk. / Nagyot és szépet, emberit s magyart.”

Építésre készen a kövünk. Azt kívánom, hogy az idej választások felszálló pályáján elindulva, 2016-ban az Erdélyi Magyar Néppárt hitben, lélekben és tudásban megerősödve a leghitelesebb politikai csapatként készüljön a következő megmérettetésre.

És ez csupán rajtatok, rajtunk múlik. Munkára szerződünk. Mert hiszünk Erdélyben! Hiszünk a krisztusi népszolgálat erejében, abban az értelemben, ahogyan maga a Mester tanította: „az embernek Fia nem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy Ő szolgáljon, és adja az Ő életét váltságul sokakért” (Mk. 10,45).

És tudjuk: Erdély az erdélyieké, Székelyföld pedig a székelyeké!